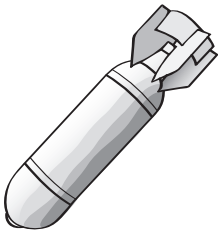

PRVO POGLAVLJE

Kako je počelo

Zek

Bio sam očajan i zato sam uskočio pod tuš sa sve odećom.

Stajao sam potpuno mirno puštajući da voda lije po meni. Naravno, zbog toga sam u prvom trenutku nešto mrmljao i borio se za vazduh. Ipak, zapanjujuće je kako se brzo naviknete na to. Ako pri tom zatvorite oči, nije ni približno tako loše.

Zato sam zatvorio oči – i čekao. Konačno je tetka Sara uletela i vrisnula: „Izlazi odmah odatle."

Otvorio sam oči i objavio što sam smirenije mogao: „Bojim se da ne mogu to da uradim, pošto ovako izražavam zvaničan protest."

Tetka je zinula u mene.

„Nastaviću da stojim ovde dok se ne ispuni jedan moj zahtev. I ako pokušaš da isključiš vodu,

jednostavno ću da odem i da uradim nešto još šokantnije."

Bio sam veoma besan i tetka Sara me nikada ranije nije čula da tako govorim. Do tada je mislila da sam samo jedan dečak, majušan kao miš, koji joj se od Uskrsa vrzma po kući.

Sada je piljila u mene kao da je želela da u tom trenutku isparim (često me je tako gledala), a onda je prasnula: „Kakva zbrka ni oko čega. Dobro, dobro. Povešću te *sada*. Ali odmah izlazi odatle."

I tako sam ja zavrnuo slavinu, energično zavrteo glavom i izašao ispod tuša. Sa mene je curila voda na veliku prostirku u kupatilu.

Tetka Sara se namrštila. „Ti si stvarno jedan čudan dečak. Takvu buku praviš zbog jedne obične audicije za televizijski šou."

„Za mene je to od vitalnog značaja", povikao sam, brišući kapi vode koje su mi se još uvek slivale sa čela. „I tata te je posebno zamolio da me odvedeš."

„Pa, ako mu je toliko stalo, zašto te ne bi lično odveo, umesto što sve prepušta meni, kao i obično", rekla je.

„On je zaista i želeo da me vodi", rekao sam, „a onda je iskrsao taj seminar u Francuskoj na koji je morao da ode."

„Oh, stvarno je morao da ide?", rekla je vrteći glavu u neverici, što je u meni izazvalo takvu

mržnju da sam morao da okrenem glavu. „Bolje bi ti bilo da se odmah presvučeš inače ćeš da se prehladiš. A, onda, nema sumnje da će mene optužiti za to. Niko ne ceni sve ono što ja moram da uradim. Eto, sada moram da vidim ko će brinuti o mojim dečacima dok ja budem van kuće.” Ljutito je frktala sve vreme dok je silazila niz stepenice.

Čuo sam je kako telefonira komšinici sa čijim sinom su se igrala moja dva rođaka – devetogodišnji blizanci koji su svakoga dana šaputali svojoj majci: „Zek više nije tu, zar ne?”, i: „Kada on ide kući?” Za njih uopšte nije bio problem da kod svog druga ostanu još nekoliko sati.

Tetka Sarin telefonski razgovor nije trajao ni dva minuta. Ona jednostavno nije mogla da se gnjavi time da me vodi na audiciju, iako se pred tatom pretvarala da joj to uopšte neće predstavljati problem. Ipak je jutros, za vreme doručka, bez ustezanja objavila da je trenutno i suviše zauzeta.

Pa, ja bih mogao da idem sam da *Strogo evakuisani* nisu velikim slovima naglasili da svaku mladu osobu koja dođe na audiciju mora da prati odrasla osoba.

Naravno, tetka Sara je mislila da nemam šansi. Nije mogla da zamisli da bi mene neko mogao da odabere da se pojavim u televizijskom šou-programu. I u normalnim okolnostima, možda bi i bila

u pravu. Ali ne i ovog puta. Ne za televizijski šou o evakuisanima.

Mene su uvek pomalo zanimale ratne godine. Međutim, u poslednja dva meseca postao sam zaista fasciniran time. Počelo je kada nam je gospodin Evans održao čas o evakuaciji i iznenadnom napadu. Posle časa proveo sam ceo odmor razgovarajući sa njim o tome.

Ni sa kim nisam tako dugo razgovarao od kada je mama umrla. Takođe je bilo još mnogo toga što je trebalo da se zna. Zato sam počeo da čitam knjige, da gledam DVD-jeve i da odlazim na različite sajtove. Želeo sam da sakupim sve moguće informacije o tom vremenu.

Ono što me je fasciniralo je da je to bio rat u koji su svi bili uključeni. Posebno sam voleo da otkrivam stvari o domaćem frontu. Uskoro sam znao sve o onome što su ljudi morali da podnose: tu spadaju racionalna raspodela hrane, neprestano nošenje gas-maske i bombardovanje Londona iz noći u noć.

Tih dana sam samo živeo za trenutak kada će Drugi svetski rat postati jedino o čemu mogu da razmišljam. A isto tako i jedino o čemu sam želeo da razmišljam. I da, neki ljudi su mislili da je to pomalo čudno. U te ljude su spadali i svi iz mog razreda. Znam da su pričali razne priče o tome

koliko sam uvrnut. Iskreno, ni najmanje me nije bilo briga zbog toga.

Kažem vam, ovi protekli meseci u tetka Sarinoj kući izgledali su kao da živite u nekoj groznoj, užasnoj čekaonici. Ličio sam na nekoga ko nema ni prošlost ni budućnost. Bio sam jednostavno zaglavljen u toj užasnoj, mračnoj praznini.

Nisam čak ni znao šta tamo radimo, pošto smo tata i ja imali svoj sopstveni, savršeni dom. Nekoliko puta bih ga pitao kada ćemo da se vratimo tamo, a on bi samo okrenuo svoje umorno lice prema meni i rekao: „Imao sam još jedan veoma dug dan na poslu i poslednje što mi sada treba je da me ti ispituješ."

To bi izgovorio pomalo ljutito, kao da nije razumeo zašto uopšte razgovaram sa njim. Od kada je mama umrla, tata se mnogo promenio. Više se nije šalio i smejao sa mnom. Umesto toga bi se iz noći u noć teturao po tetka Sarinoj kući kao neki umoran zombi.

Ja bih tada mislio da nisam izgubio samo mamu, nekako je i tata otišao. Tada bi me preplavilo to užasno osećanje bespomoćnosti koje bi me držalo celu noć, sve dok nisam došao do fantastičnog otkrića. I odjednom, više nije bilo važno koliko sam se jadno osećao u tetka Sarinoj kući. Pronašao sam tajna vrata, koja su me istog trenutka vodila

u neko drugo vreme. I to je takođe bilo potpuno stvarno mesto, a ne izmišljeno.

Ponekad bi tetka Sara gledala u mene i mrmljala sa neodobravanjem: „Oh, evo ga, ponovo sanja usred dana."

Samo sanja usred dana! Kad bi samo znala. Ja sam bio u potpuno drugoj eri. I bio sam srećan i bezbedan tamo, u svojoj tvrđavi.

Pitam vas, da li je to neverovatno?

Sada vidite zašto sam oberučke prihvatio šansu da budem u *Strogo evakuisanima.* Onoga trenutka kada sam video tu reklamu u lokalnim novinama, ništa mi nije bilo važnije od toga.

Pošto sam se presvukao, otvorio sam gornju fioku svoga stola i izvadio gas-masku. Bila je to autentična maska iz Drugog svetskog rata za koju sam dugo štedeo.

Onda sam stavio jedan veoma elegantan šešir iz četrdesetih. Svi su tih godina nosili šešire. (I to one prave, a ne kape za bejzbol. Bljak.) I, mada mi je bio pomalo veliki, odisao je prošlošću koju sam mogao da pokupim u crno-belim filmovima iz četrdesetih.

Tetka Sara se gotovo njištećі nasmejala kada me je ugledala. „Oh, ne, ne možeš takav da ideš, jedva da mogu da te vidim ispod tog šešira."

„To uopšte nije važno", objasnio sam, „pošto šešir ima veoma veliki istorijski značaj."

Ona još uvek nije razumela, ali razumelo je ono dvoje ljudi koji su sa mnom obavili moj prvi intervju za *Strogo evakuisane*.

Rekli su da je još troje dece donelo gas-maske, ali da više niko nije došao sa tako „veličanstvenim šeširom”.

Onog trenutka kada su to rekli, osetio sam kako mi se diže kosa na glavi.

Tog trenutka sam jednostavno znao da ću ja biti jedan od putnika kroz vreme.